

Игличина жалба

Зарони сжлзи иглика,
повехна рано, закрея,
па верни дружки повика
да дойдат всички при нея.

Божур се долу обади
в полето равно, широко,
цветя из росни ливади
и здравец горе, високо:

— Иглико, цвете игличке,
що кити всяка поляна,
иглико, мила сестричке,
иглико, дружке засмяна!

Защо сжс сжлзи приплакваш,
сжс скржб изпжлняш скалите;
кого си, мила, оплакваш?
Дали на село момите?

Изпжшка тежко иглика
и тихо, болно продума:
— За мене няма прилика,
за мене няма раздума.

Обичам много момите,
чевржсти булки, напети.
Но де са, дружки, момците?
Кажете, чуйте, кажете!